

Nr 468.

Av herr **Bergh m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till allmänt resereglemente m. m.

Kungl. Maj:ts proposition nr 197 med förslag till allmänt resereglemente är enligt vår uppfattning otillfredsställande med avseende på vissa av de föreslagna bestämmelserna angående reseersättningar. På grund härav få vi påyrka ändringar däri av nedan angiven innebörd.

Det synes oss oriktigt, att reseersättningen (enl. § 6) vid nyttjande av cykel och skidor minskas från nu utgående 20 öre per kilometer till 10 öre och att ersättning härefter icke alls skulle utgå för fotvandring.

För många befattningshavare, särskilt i Norrland, är det allttjämt nödvändigt att förflytta sig mellan olika förrättningsställen med anlitande av ifrågavarande färd sätt. Det kan i flera fall bli fråga om betydande sträckor, som skola tillryggaläggas på skidor eller till fots. Vägnätet är flerstädes glest. Andra framkomstmöjligheter stå ofta ej till buds än förflyttning »för egen kraft». Man måste härför ha särskild utrustning av god beskaffenhet. Ej sällan äro resorna förenade med strapatser och ansträngningar. Det är uppenbarligen icke i överensstämmelse med rätt och billighet, att befattningshavare i en landsända, som har sämre utvecklade kommunikationer, skola fråntagas ersättning för svåra resor i väglösa områden. Vid uppgörande av det föreliggande förslaget har man ej tagit hänsyn till de särskilda förhållanden, som råda i de norrländska landskapen. Det nya reglementet blir enligt vår mening ej tillfredsställande med mindre ersättning för »annat färdmedel» behålles oförändrad vid 20 öre per kilometer och att däri även återinföres bestämmelse om ersättning för fotvandring, vilken härefter dock borde utgå med 30 öre per kilometer.

I reseersättningskommitténs motivering (SOU 1952:6), vilken i förevarande hänseende godtagits av departementschefen, heter det (s. 94), att »om förflyttning till fots är påkallad mera regelbundet eller i någon större omfattning, beror detta i de flesta fall därpå, att sådan förflyttning utgör en förutsättning för arbetets utförande». — Vi förutsätta, att det ej heller härefter skulle utgå ersättning för fotvandring, som ingår i själva förrättningen. Bestämmelse härom kunde införas i det nya resereglementet av samma lydelse som i det nu gällande. — Men det företages många resor i trakter, dit vägar ej nå fram, som endast innebära förflyttning mellan olika förrättningsställen. Det som uttalas om sådana resor i det nämnda betänkanudet, nämli-

gen (s. 94) att »fotvandring numera på grund av kommunikationsnätets utveckling torde förekomma i betydligt mindre omfattning än då de nu tillämpade grunderna för resekostnadsersättning tillkommo», äger visserligen giltighet med avseende på riket i dess helhet. Men det finnes alltjämt vidsträckta områden där sådana förändringar icke inträffat. Vi åsyfta de inre delarna av Norrland och — allra tydligast — Lapplands och Jämtlands fjälltrakter. Resor där kunna vara mycket krävande, ej sällan förenade med fara. De äro uppenbarligen också i regel betydligt längre — det kan röra sig om flera mils vandring på en dag — än som antydes i betänkandet, där det (s. 94) uttalas, att det »oftast icke blir fråga om mer än någon kilometer, som förrättningsman har att förflytta sig utan anlitande av särskilt färdmedel, exempelvis från järnvägs- eller busstation till förrättningsställe eller nattkvarter». Det förefaller tydligt, att kommittén haft för ögonen endast syd- och mellansvenska förhållanden och icke erinrat sig de förrättningsmän, som företa resor i Norrland. — Man har nu i de tätare befolkade landsdelarna kommit därhän, att fotvandring icke behöver komma i fråga »mera än någon kilometer». Men man bör icke för den skull borttaga en låt vara blygsam men för förrättningsmannens trivsel med sina arbetsförhållanden icke oviktig ersättning, gällande de trakter, som ej i samma utsträckning fått del av den senare tidens framsteg i fråga om samfärdseln.

Det uttalas i betänkandet, att åtgärden i fråga vidtagits »i viss mån i förenklingssyfte». Förenklingen är helt visst obetydlig. Den är enligt vår uppfattning också helt obehövlig. Att ange fotvandningssträckor i en reseräkning lär icke bereda svårigheter vare sig för avfattaren eller för granskaren.

Ersättningen för fotvandring borde enligt vår uppfattning nu i en tid, då priser och kostnader avsevärt stigit, höjas med 10 öre, alltså till 30 öre per kilometer, i överensstämmelse med det förslag, som avgivits bl. a. av länsstyrelsen i Västerbottens län, den enda länsstyrelse i Norrland som fått tillfälle att avgiva utlåtande över reseersättningskommitténs betänkande.

Under hänvisning till det anförda få vi hemställa,

att riksdagen ville besluta sådan ändring i det uti Kungl. Maj:ts proposition nr 197 framlagda förslaget till allmänt resereglemente, att ersättning för »annat färdmedel» bestämmes till 20 öre per kilometer och att bestämmelse införes om ersättning för fotvandring med 30 öre per kilometer.

Stockholm den 23 april 1952.

Ragn. Bergh.

Nils A. Larsson.

Axel Andersson.

E. Hj. Nyström.

Per Olofsson.

Olof Pålsson.

J. F. Grym.

Lars E. Andersson.